

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie P. C.

oskarżonego z art. 212 § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 września 2024 r.

wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w D.

z dnia 23 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 62/24,

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i na podstawie art. 37 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w D. o sygnaturze akt II K 62/24, przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kraśniku.

UZASADNIENIE

Oskarżycielka prywatna M. B., działająca przez swojego pełnomocnika, skierowała do Sądu Rejonowego w D. akt oskarżenia przeciwko P. C. zarzucając mu popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k.

W akcie oskarżenia pełnomocnik zawarł wniosek o zastosowanie instytucji z art. 37 § 1 k.p.k. i przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu. W toku posiedzenia pojednawczego powołał się na okoliczność, że oskarżony P. C. jest osobą publiczną, znaną w D., gdyż od wielu lat pełni funkcję Starosty D..

W ocenie Sądu Rejonowego w D. właściwym byłoby, aby niniejsza sprawa została rozpoznana przez inny sąd równorzędny, albowiem oskarżony P. C. jest

wieloletnim Starostą D. i w związku z czym jest znany sędziom Sądu Rejonowego w D.. Uczestniczył w uroczystościach, które odbywały się w tym Sądzie, jak choćby otwarcie gmachu gdzie jest siedziba tego Sądu. Ponadto oskarżony P. C. pozostaje w kontaktach koleżeńskich z niektórymi sędziami Sądu Rejonowego w D., między innymi z SSR A.M., który został wyłączony od rozpoznania sprawy.

Według Sądu wnioskującego, pełnienie funkcji Starosty D. przez oskarżonego P. C., osobista znajomość z niektórymi sędziami, może wywołać w odbiorze społecznym przekonanie, że sprawa ta nie zostanie bezstronnie rozpoznana. Ponadto w sprawie tej zostali zawnioskowani świadkowie, którzy pełnią, lub pełnili, funkcje publiczne na terenie D. i powiatu d.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 37 k.p.k. powodem przekazania sprawy przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu może być tylko dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywistą jest rzeczą, iż jest to przesłanka o charakterze ogólnym i wybitnie ocenna. Odnosząc się do niej, Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wskazuje, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9 -10, poz. 68, z dnia 17 maja 2001 r., sygn. akt IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7 - 8, poz. 58). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu określonego w art. 37 k.p.k. wtedy, gdy w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 grudnia 1999 r., sygn. akt III KO 98/99, Prokuratura i Prawo – Orzecznictwo, Nr 2000, z 3, poz. 7, z dnia 5 stycznia 2001 r., sygn. akt III KO 105/00, Legalis, z dnia 12 lutego 2002 r., sygn. akt V KO 3/02, Legalis).

Mając na względzie tak rozumiane pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości z art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy uznał, iż okoliczności przedstawione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w D. mogą powodować powstanie w odbiorze

społecznym przekonania o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy oskarżonego P. C. w tym Sądzie i dlatego niniejszą sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kraśniku, czyli sądowi spoza obszaru właściwości sądów rejonowych okręgu apelacji rzeszowskiej (Sąd Rejonowy w Kraśniku należy do obszaru właściwości apelacji lubelskiej).

[PGW]

[MS]